

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΑΛΛΑ, παιδί μου, ὅπως θές...
Ὁ δὸν Λέγοντινος δὲν ἐπέμεινε. Ἦξερε φερόσο ὅτι κάποιον μυστικό, μυστικό ἐρωτικό ἐκρυβε ἢ κόρη του σὴν καρδιά της.

Τὶ θὰ γινόταν ὅμως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ γεροντασιῆς τῆς Τιβόζης δὸν Τραγαδοῦρος;

Ἡ κόρη του δὲν τὸν ἤθελε γιὰ σέξουό της. Δὲν μπορούσε φυσικά νὰ τὴν διὰση.

Συνεπῶς ὁ γεροντασιῆς θὰ ξαναγρόζε ἀποκατοῦ σὴν Τυβόζη.

Ὁ δὸν Λέγοντινος ἐλάντο ἀπὸ κάθε τοῦ ἐπιχορῶσαι ἀπέναντί του, ἐπ' ὅσον ἡ κόρη του δὲν τὸν αγαποῦσε καὶ ἐπ' ὅσον ὁ δὸν Ἐστεβάν δὲν ἠτύχευε περὶ αὐτὴν.

Ὁ ἄνθρωπος σκεπτόταν τὰ πράγματα νὰ βαδίσουν τὸν δρόμο τους. Θὰ περιμένα νὰ τοῦ φανερωθῇ ἡ δόνα Ροζαρίτα τὸ μυστικό της, τὸ ὁποῖο ἐπιάντεται σκεπτόν. Καὶ τότε αὐτὸς ἀποφάσισε γιὰ ὅλα καὶ τὰ μιλῶσε καὶ στὸν δὸν Τραγαδοῦρο γιὰ ξάστερα. Πρὸ πάντων τὸν ἐνδιέφερε ἡ εὐτυχία τῆς κόρης του.

Ὅταν ἔλατο κατὰπὸν ὁ Γουαίφου ἔφυγε ἀπ' τὰ ἀγρόκτημα, ἡ Ροζαρίτα βεβήθησε σὲ γέλωτος γενεσιασῶς. Θὰ ξαναβλέπει λοιπὸν τὸν ἀγαπῶμενο της. Θὰ τὸν εὐχαίρει σὴν ἀγκαλία της... Πόσο ἦταν εὐτυχισμένη!

Δὲν ἔβλεπε τὴν ὄρα νὰ γιάνῃ ἡ εὐχομένη νύχτα ποὺ ὁ Τιβόζιος της θὰ ξαναβρεθῆται σὴν ἀγκαλιά της.

Κι' ἡ νύχτα αὐτὴ ἔφθασε. Περὶ τόσο γρήγορα ὁ καιρὸς ἀνοῖα καὶ γιὰ τοὺς ἐρωτημένους...

Ἡ δόνα Ροζαρίτα κατέβηκε μετὰ τὸ δείπνο στὸ πάρκο.

Ἡ νύχτα ἦταν γλυκιὰ καὶ ἡσυχὴ. Ὅλα γέμει εὐφροδίασαν.

Τ' ἀστέρια τρολιολαμπούζανε σὸν οὐρανὸ.

Τὰ γόνατα τῆς δόνας Ροζαρίτας τρέψανε ἀπ' τὴ μεγάλη της συγκίνησι. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατά...

Προχώρησε καὶ ἔφθασε στὸ μέρος τοῦ πάρκου, στὸ ὁποῖο εἶχε ἀποχωρηθῆ ἄλλοτε ἀπὸ τὸν Τιβόζιο, ἐπὶ τόσο δραματικῶς συνθήμας.

Στάθηκε ἐκεῖ, ἀνοικτήσε στὸν κορμὸ ἐνὸς δένδρου καὶ περιμένα. Περιμένα μὲ γλυσιὰ τὰ μάτια, κρατώντας σφιχτὰ τὸ στήθος της, στὸ μέρος τῆς καρδιάς της, ποὺ χτυποῦσε μὲ λαχτάρα καὶ προσέχοντας σὸνθε θροῦθως αὐτὸ ἀνοῦντοσαν γέμω της.

Ἄξαφνα βήματα σιγαλὰ ἀντήχησαν μέσα σὴν νύχτα.

Ἡ δόνα Ροζαρίτα νόμισε πὼς θὰ σωριαζόταν κάτω ἀπ' τὴν ταχυιὰ της.

Μὰ σὴν πρόβαλλε μέσα στὸ σκοτάδι. Ἦταν ἐκεῖνος! Ὁ Τιβόζιος...

— Τιβόζιε, φιλήσισε ἡ νέα, εἶσαι σὺ;
Ὁ Τιβόζιος ἢ ὁ Φάβιος — ὅπως τὸν ἔφορμε πλέον — γιὰ αὐτὸς ἦταν πραγματικῶς — σταμάτησε ἀπτόμα.

— Τιβόζιε! φιλήσισε πάλιν ἡ Ροζαρίτα.
— Ροζαρίτα! τραῖλος ὁ Τιβόζιος, σαστισμένος. Σὺ ἐδῶ;

— Ναι, Τιβόζιε, σ' ἐπεφύμενα.
— Μ' ἐπεφύμενες;

— Ναι. Τὸ εἶχα ἐπιχορῶσῆ αὐτὸ στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐστείλες. Ἄλλωστε κάθε νύχτα ἔρχομαι καὶ κάθομαι στὸ μέρος αὐτό, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ χωρίσαμε. Σ' ἐπεφύμενα πάντοτε, Τιβόζιε. Ἦξερα πὼς θὰ γρόζεσες μὰ μέρα καὶ νὰ ποὺ ἡ ἐλπίδες μου ἐπαλήθεψαν...

Ὁ Τιβόζιος σιωποῦσε.

Ἦταν συγκινημένος βαθιὰ, μὰ συγκροῦνος δὲν μπορούσε νὰ ἀξήγησι τὰ λόγια τῆς Ροζαρίτας. Δὲν τῆς εἶχε στείλει κανέναν ἀπεσταλμένο. Εἶχε ἔλθει στὸ μέρος αὐτὸ γιὰ νὰ ξαναθυμῆ τὰ παλιὰ του καὶ νὰ δῆ ἂν γιαιρεῖτῃκε ἡ καρδιά του ἀπ' τὸν μεγάλου τὸν ἔρωτα. Δὲν

ἔλαβε νὰ δῆ τὴ Ροζαρίτα. Τότε... Πόως τὰ ἐσχηροδέθησε δὲ αὐτὰ; Τὴ στιγμή αὐτὴ τὰ κλαδιά ἐτροῖσαν πλάι τους καὶ ἡ σιγὴ ἐνός γέλωτος παρουσιάσθηκε.

Ἦταν ὁ Βουαροῦξ!

Ὁ Φάβιος τὰ μάντεψε ἀμέσως ὄλα.

— Πατέρα μου, εἶπε στὸν γηραιὸ γονιό, σὲς τὰ ἐκάματε δὲ αὐτὰ; Σὲς; Θέλετε λοιπὸν νὰ χωρισθοῦμε; Ἄλλο θὰ πεθάνετε μακριὰ μου ἀπ' τὴ λύπη σας...

— Ὅχι, παιδί μου Φάβιε, ἀποχωρῆσε ὁ ἀγαθὸς Βουαροῦξ. Δὲν θὰ χωρίσομε. Θὰ ζήσομε μαζί, θὰ σὲ βλέπω εὐτυχισμένο καὶ αὐτὸ θὰ ποὺ γιάνῃ. Ἦξερα τὸ μυστικό σου. Σ' ἀνοῖα νὰ φρονιάξω στὸν ἔρω σου τ' ὄνομα τῆς νέας ποὺ ἀγαποῦσε. Κι' ἀποφάσισα νὰ σὰς ἐνόσω.

— Καλὲ μου Βουαροῦξ!...

Ἀρχάλιασε τὴν ἀγαπημένη σου, Φάβιε. Ὅταν ἐνοῦητε θὰ χτύπω μὲ τὸν Πέπε μὰ κλάδα στὸ δάσος, στὸ μέρος ποὺ ἤλθετε ἄλλοτε πληροῦνος καὶ μὰς ζήτησε τὴ βοήθειά μας, στὸ μέρος ποὺ σ' ἀνεγχοῖα καὶ θὰ ζήσομε ἐκεῖ εὐτυχισμένοι, κοντὰ σας πάντα καὶ πάντα κοντὰ σ' ἀγαπημένα μου δάση. Ἔτσι δὲν εἶνε, Πέπε;

— Ναι, διὰβόλε! Ἔτσι εἶνε, ἀποσῆθησε ἡ φωνὴ τοῦ Πέπε, ὁ ὁποῖος πρόβαλλε μέσα ἀπὸ τὰ κλαδιά, συνοδοεῦμος ἀπὸ τὸν Γουαίφου.

Ἡ συγκίνησι τοῦ Φαβίου ἦταν ἀπεριγράπτη. Πληροῦσε τὴν Ροζαρίτα, τὴν εὐχαίρει πάλιν ἀπὸ στήθος του καὶ τῆς εἶπε:

— Ὅποτε δὲν αὐτὸς ἐπυχορῶσε, Ροζαρίτα; Με θυμῶσαν πάντα; Εἶσ' εὐχαριστημένη ποὺ ἦθα;

Ναι, Τιβόζιε, ἀπάντησε δευλὰ ἡ κόρη. Δὲν σὲ ξεχάσω οὔτε μὴ στιγμή. Γιατί... γιατί σ' ἀγαποῦσα, Τιβόζιε.

— Ἄς εἶνε δοξασιμένο τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! φρονιάξω γαρὸν μινος ὁ Βουαροῦξ. Νὰ ποὺ εἶπατε περὶ ὄλοι εὐτυχισμένοι. Δὲν μένει περὶ παρὰ ἡ συγκρατῆσαι τοῦ δὸν Λέγοντινου γιὰ νὰ ἐνοῦητε, παιδιὰ μου.

— Ὁ πατέρας μου, ἀπάντησι ἡ Ροζαρίτα, περιμένα τὸν ἄνθρωπο ποὺ διάλεξε γιὰ σέξουό μου, γιὰ νὰ εὐλογησῇ τοὺς γέμω μας. Κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὁ Τιβόζιος...

— Ὁ ὁποῖος λέγεται σήμερα Φάβιος Μεδιάνος, πρόσθεσε ὁ Βουαροῦξ, καὶ εἶνε εὐγενής καὶ πλούσιος.

— Τί μ' ἐνδιαφέρομαι αὐτὰ; εἶπε ἡ ἀγνή κόρη. Ἐγὼ ἀγάπησα καὶ ἀγαπῶ τὸν Τιβόζιο....

— Τί μ' ἐνδιαφέρομαι αὐτὰ; εἶπε ἡ ἀγνή κόρη. Ἐγὼ ἀγάπησα καὶ ἀγαπῶ τὸν Τιβόζιο....

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα ἕνας ἄνθρωπος ἔφυγε λυπημένος καὶ ἀπογοητευμένος ἀπ' τὸ κτήμα τοῦ δὸν Λέγοντινου γιὰ τὴν Τυβόζη.

Ὁ γεροντασιῆς δὸν Τραγαδοῦρος. Εἶχε χάσει τὴν καρδιά τῆς δόνας Ροζαρίτας, εἶχε χάσει τὴν προῖκα της, εἶχε χάσει τὰ πάντα...

Ὁ δὸν Ἐστεβάν εἶχε πεθάνει... Καὶ μὰς ἡ αὐτὸν καὶ τὸ δεισιό του.

Τί δυστυχία!...

Τίποτε δὲν εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τόσα σχέδια καὶ τόσα ὄνειρα...

Σὲ μὰ βδομάδα ἔφυγαν οἱ γάμοι τοῦ Φαβίου καὶ τῆς Ροζαρίτας.

Ὁ Βουαροῦξ, ποῦχε στήσει καὶ διας τὴν κλάδα του πλάι στὸ δάσος, ἦταν τριστηνισμένος.

Δάσους κλοῦσαν ἀπ' τὰ μάτια του.

— Παιδιὰ μου, φρονιάξω μὲ βαθιὰ συγκινημένη φωνή, νὰ ζήσῃτε καὶ νὰ εὐτυχῆσῃτε! Ἐγὼ καὶ ὁ Πέπες θάψαστε πάντα κοντὰ σας, πιστοὶ φίλοι καὶ ἐπυχορῶσαι σας. Κι' ὅταν πάρετε τὴν ἀπόφασι νὰ ἐκστρατιῶσομε σὴν Κοιλὰδα τοῦ Χρυσοῦ καὶ νὰ πάρομε τὸ χωριό ποὺ μὰς ἀνέκει, θὰ εἶσο τὴν καρμπίνα στὸν ὄμο μου καὶ θὰ σὰς ἀκολοῦθῃσω, διαρασιμένος γιὰ νέες περιπέτειες. Τί λέξ, Πέπε, πάλιν μου ἀντρώσε;

— Αὐτὸ ν' ἀκούγεται, διὰβόλε! φρονιάξω καὶ ὁ Πέπες, χτυπώντας τὴ γῆ μὲ τὸ πόδι του.

Τέλος

Διαβάστε στὸ φύλλο κειμένου
«ΤΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΥΞ»
ΥΠΟ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

ΤΕΛΟΣ